

ROBERTO EMANUELI

Sada
me poljubi

Prevela Marija Spasić

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2019.

Naziv originala:
Roberto Emanuelli
E ALLORA BACIAMI

Copyright © 2017 by Roberto Emanuelli
Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02562-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Pitaju me zašto sam, katkad,
i dalje tako ispunjen jedom.
Kažem im da je tako samo zato što se,
katkad, i dalje predajem svim srcem.*

Mojoj majci

Treba zagrljaja, onih što zagreju srce...

15. jul 2016. godine

Ne možeš nečije srce razumeti samo zato što kažeš da to želiš. Bilo bi suviše lako... Potrebno je mnogo više. Treba hrabrosti. Treba straha. Treba ludosti. Ukoliko se ne plašiš, znači da nisi ni svestan u šta se upuštaš, a ako nisi dovoljno lud, nikad nećeš smoći dovoljno hrabrosti da prevaziđeš strah. Zatim, treba poezije, mnogo poezije. Jer životi onih koje volimo traže muziku i milovanja. Pa kad im se život raspadne, treba strpljenja da ponovo sakupiš deliće, da ih pronađeš skrivene po najmračnijim, najprljavijim i najzabačenijim ćoškovima, da bi ih potom brižno, nežno i pažljivo iznova vratio na mesto, jedan po jedan. Treba i zagrljaja, onih što ti srce zgreju kad ti je u duši hladno, zbog kojih ugasne strah od budućnosti, što oteraju usamljenost, u kojima se i izgubiš i opet pronađeš, gde se sakriješ od sveta, a možda i od sebe samog, i koji te nagnaju da pomisliš da ti to možeš i da će sve biti u redu. Biće sve u redu...

A možda je i u našem životu potrebno muzike i milovanja i, zašto da ne, i zagrljaja, čak i kad pomislimo da ih ne zaslužujemo, i kada krivimo sebe za svaku grešku, i kad smo ubeđeni da smo mogli

bolje, da smo mogli više, eto, i nama treba muzike i milovanja. I jedan iskren zagrljaj.

Dok tako razmišljam, do mene dopiru note i reči pesme Marka Mengonija – *jer te stvarno volim...* – dok me smiruje zvuk vode koja šiklja iz slavine po lavabou i prska me. Pre desetak minuta zaključao sam se u kupatilo. Umio sam se nekoliko puta ledenom vodom. Gledam se u ogledalu i vidim prestrašenog čoveka, bez trunke hrabrosti. Bez ludosti. Bez muzike i milovanja. Bez poezije. I bez ikoga ko bi ga zagrlio i dao se u potragu za rasutim delovima njegovog života.

Razmišljam o svemu što sam ostavio, što sam propustio. Razmišljam o onome bez čega sam ostao tek tako a da nisam ni shvatio, ni *osetio*. I o svemu onome što nisam uspeo da zadržim iako sam se trudio. Razmišljam pre svega o Lauri i o onome što sam upravo video. Kad se vratiš kući i zatekneš ćerku kako masturbira, to te natera da se zavučeš na neko bezbedno mesto, kao kad si bio mali, da iza zaključanih vrata ostaviš sve osim sopstvenih misli; kao kad si mali, pa se sakriješ pod ćebe kako bi postao nevidljiv, a naravno da te tako nijedan stvor, ni dobar ni zao, ne može naći, nijedna slabost više nije na videlu, i više ništa ne može da sastruže predstavu koju si o svetu stvorio, sa svim užasima i čarolijama što još treba otkriti, shvatiti i kojima je nužno ovladati. Razlika je samo u tome što s godinama zadivljenost čudovištima i čarolijom jenjava, bleđi, osećaš kako ti gasne na rukama, u srcu, u osmehu, sve je više pod teretom otrežnjenja i razočaranja...

Velika je, ima skoro osamnaest godina, ponavljam u sebi, to je normalno. Sasvim normalno. Pa ipak, to mi nije dovoljno da obuzdam negodovanje, pre emotivno nego moralno, što mi gori u grudima. Nije dovoljno da mi ispuni prazninu koja me čini slabim i izgubljenim i priziva demone što mi razdiru misli i srce. Trebalo bi da joj je majka sad ovde. Valjalo bi da je neka žena sad ovde. *Gde si, Anđela? Što te nema?*

Verovatno od šuma vode nisam čuo zvuk obaveštenja na mobilnom. Poruke od Đade i Beatrice na *Vatsapu*:

Sada me poljubi

Đada: Leonardo... Odličan si u krevetu, stvarno si dobar frajer, zaista to mislim, ali si i veliko đubre, dragi moj mehaničaru i filozofe, i šta li si već još... Stvarno, šta si ti? Šta li pričaš ostalim ženama koje povališ obasipajući ih slatkorečivošću i dubokomumnošću pre nego što ih šutneš kako bi prešao na sledeću?

Leonardo: Zdravo, Đado. Žao mi je što si tako ljuta, ali jasno sam ti stavio do znanja da ne želim ništa više od... jeste da mi je bilo super dok smo vodili ljubav, ali znaš već da imam ćerku i tako dalje...

Đada: Leonardo, ne spominji ljubav! Molim te da me makar toga poštediš! Kresali smo se, i to dobro, odlično, i to je sve. A onda si nestao, kao i svi drugi. Isti si kao i ostali!

Leonardo: Ne znam šta da ti kažem... Žao mi je... Želim ti sve najbolje...

Đada: Ja znam šta da ti kažem: jebi se!

Ne odgovaram više, ionako nisam pri sebi zbog Laure, pa bolje da se manem...

Čitam Beatričine poruke:

Bea: *Deđornalisti* sviraju u nekoj staroj fabrici kod Tiburtine. Idem na koncert, hoćeš li sa mnom?

Leonardo: Kad?

Bea: U četvrtak.

Leonardo: Ne mogu, treba da se vidim sa Mateom...

Bea: Pa šta? Dođite obojica...

Leonardo: Zar stvarno misliš da bi on išao na takav koncert?

Bea: Hm... U pravu si, ne bi xD

Bea: Juče sam se čula sa Filipom, treba da organizujemo zajedničku večeru, ti, ja, Laura, on, Mateo i Emanuela. Sećaš se da smo se dogovorili da ćemo kod nekoga zajedno da spremamo suši?

Bea: Kaže da se zaljubio, i ova je žena njegovog života... Opet ista priča... Svake nedelje se zaljubi u novu... Nikad neće odrasti. Samo da je ne dovede na večeru...

Leonardo: A nekad si bila sa njim...

Bea: Jesam, samo što sam ja posle ipak odrasla...

Leonardo: Tačno.

Leonardo: Takav ti je on...

Bea: Nego, šta kažeš na to da pozovem Lauru na koncert?

Leonardo: Da, može.

Bea: Hej, šta ti je? Nešto si mi sažet...

Leonardo: Ma ništa... Nešto s Laurom, ispričaću ti...

Bea: Šta je s njom?

Leonardo: Ništa, Bea, nije ništa... sa mnom nešto ne valja.

Moram da budem bolji...

Bea: Ma šta je bilo?

Leonardo: Zvaću te kasnije ili sutra da ti ispričam, ali nije ništa strašno! A možemo ti i ja da se vidimo ovih dana, to bi bilo super. Svakako je pozovi na koncert, znaš da te obožava, odnosno sve vas obožava, ali tebe posebno i rado će ići sa tobom!

Bea: Naravno, pišaću joj posle! Čekam, onda, da me zoveš!

Vidimo se uskoro! Čao, prelepi družel! <3

Beatrice je moja najbolja drugarica, predivna tridesetogodišnjakinja sa kojom mogu da razgovaram i otvorim se kao ni pred kim drugim. Isto tako i Laura, a to je pravo malo čudo. Bea je jedna od najoštromnijih i najbriljantnijih osoba koje sam ikad upoznao. Radi kao psihijatar u bolnici u rejonu Prati. Prošle godine je odbranila specijalizaciju.

Upoznao sam je davno, još dok je bila sa Filipom. Imala je dvadeset godina i bila je radoznala i luckasta, intelektualno nesputana i svestrana. Brzo je postala sastavni deo ekipe, bez obzira na vezu sa Filipom koja se brzo i prekinula, i to tako da niko od nas nije ni shvatio šta se desilo. Uostalom, moram da priznam da nikad nisam ni razumeo kako su uopšte njih dvoje i mogli da budu zajedno, šta ih je činilo kompatibilnim. A da li uopšte iko i ume da u potpunosti objasni dinamiku u vezama, osećanjima, osećajima? Nešto se jednostavno desi i tačka, pa ga treba tako i prihvatiti.

Sada me poljubi

* * *

Izlazim iz kupatila i krećem ka vratima Laurine sobe, onim istim koja sam malopre otvorio, pa smesta zatvorio. Pogledao sam samo na tren, ali tren mi je izgledao kao večnost, taman koliko da postavim najgluplje i najbesmislenije pitanje: „Laura, šta to radiš?“ Skupila je noge i prekrila se jastukom. Porumenela je još više nego što je inače bila rumena, pa je uzbuđenje ustupilo mesto stidu, a onda besu i poniženju. Oklevala je na tren, pa je dreknula gotovo plačući: „Zatvaraj ta jebena vrata!“

Evo me ponovo kod njene sobe, jasno i glasno čujem Mengonijev glas – *i mi katkad zaratimo, pa žudimo za mirom...* Pokucao sam jako i viknuo: „Laura, izvini. Idem da spremim večeru. Mislio sam da ću doći kasnije večeras, kao što sam ti i rekao, ali fudbal je otkazan. Starimo, uvek se neko povredi, neko ima decu, neko tazbinu... Eto...“ Tišina. Nastavljam: „Izvini...“

Dok očekujem da mi nešto odgovori, spazim kod vrata prljav i izgažen papirić. Njen rukopis. Čitam.

Ponekad, pomalo komično, pomalo dirljivo, odlučimo da budemo ono što nismo, što nikad nismo bili, i verovatno nikad nećemo ni biti. Zašto nam prodaju život koji ne možemo da priuštimo, zašto nas prisiljavaju da govorimo ono u šta ne verujemo ili da se poistovećujemo sa načelima koja nam nisu bliska, sa idejama koje su daleko od našeg srca, zašto nam govore da nismo lepi sa svim svojim nesavršenostima, i da nam sve ove senke zatamnjuju boje...

Ne, ne može da mi oprosti. Sa sedamnaest godina ne možeš da prihvatiš izvinjenje oca koji te zatekao kako pokušavaš da budeš ono što jesi.

Nekoliko sekundi tišine nastupilo je kad je naglo je utišala muziku: „Zar nisi mogao da kucaš? Zašto, koji kurac, ulaziš bez dozvole?“

„U pravu si, bio sam rasejan, zamišljen... Neće se ponoviti“, odgovaram i vraćam onaj papir na pod, tamo gde sam ga i našao, pa je pitam: „Jedu li ti se jaja?“

Čujem je kako frkće. „Baš originalno...“, progundala je misleći da je ne čujem. A onda je opet pojačala muziku.

Moraću glasnije da pričam: „Nisam te čuo, La, jesi li nešto rekla?“

„Spremi jaja!“

„Ako ti se ne jedu, možemo da...“

„Spremi jaja!“

Drugi put je već zvučala iznervirano.

Zvoni fiksni telefon, ja se javljam. Kamila, Laurina najbolja druga-rica. Zato mi ćerka prilazi u hodniku. U međuvremenu se obukla. Rukom poseže za bežičnim.

„Kamila je...“, kažem pružajući joj telefon.

„Znam...“, odgovara ne gledajući me, i ne skidajući pogled sa sopstvene šake, kao da očekuje da će joj se telefon otelotvoriti na dlanu.

Kad ga je zgrabila, okrenula se i poslala ka svojoj sobi. Pre nego što je zamakla, čujem je kako kaže: „Ma jesi li luda? Zašto me ne zoveš na mobilni? Aha... nisam čula, mora da je zapao ispod jastuka. Ma znam, muzika mi je bila odvrnuta... ne možeš ni da zamisliš... pričaću ti...“

Kuhinja je u haosu, danas je bio moj red da perem sudove. Laura i ja imamo dogovor: dva dana ona pere sudove, a ja jedan. Pošto radim po ceo dan, mislim da je to opravdana olakšica za mene. Ali nisam stigao da svratim za vreme pauze za ručak od silne gužve u radionici. Tako je uvek pred letnje odmore, svi se u poslednjem trenutku sete da servisiraju kola, da nešto poprave ili prekontrolišu i tako to... Ne podnosim kad ostajem duže od radnog vremena koje sam sebi odredio jer posao nije moj život, niti je posao sve što sam ja. Ako ponekad i ostanem duže, to je obično zbog nekih sitnih održavanja na mom oldtajmeru, *dueto spajderu* iz '67. Čuvam ga kao relikviju u garaži iza radionice. To mi je mali hir za koji sam iz

mного razloga veoma vezan. Samo što to ne smatram poslom, već čistim zadovoljstvom.

Osim jaja, spremam i salatu od paradajza i mocarele.

„Večera je spremna, Laura!“

Ništa.

Malo sam se hodnikom približio vratima njene sobe i ponovio: „Laura, spre...“

Nisam stigao ni da izgovorim rečenicu do kraja kad ona ozlojeđeno dreknu: „Ma nisam gluva!“

„Onda bi mogla da se javiš“, i ja se pomalo brecnuh.

Ja sam već za stolom kad je ušla u kuhinju. Obukla je helanke i belu majicu na bretele pod kojom se naziru raskošne grudi. Bosa je, prelepa crnka, bronzane puti kao njena majka. Mnogo liči na nju. Ima kose crne oči. Na gležnju tek iznad gornjeg dela stopala vidi se tetovaža koju je istetovirala pre nekoliko nedelja, a nije me ni obavestila niti me je pitala za mišljenje.

„Eto, pitam se“, došlo mi je da joj kažem, „da li će ti ikad dosaditi ta rečenica koju si istetovirala? Zar nismo mogli da se dogovorimo oko toga?“

„Da se dogovorimo? Ovo je moja koža, a ne tvoja. I ne, nikad mi neće dosaditi, to je hit mog života, moja mantra, *nismo baš za svakoga*, i baš je tako! To mislim, u to verujem! To je istina! Iako je to možda previše komplikovano da bi ti razumeo...“ Zastaje na tren smeškajući se bezobrazno i sarkastično, pa nastavi: „Tako je... i tako će biti zauvek! A i da ne bude, nek bude paradoks. Važno je da sad u to verujem, i da se sad tako osećam, okej?“

Gledam je i u njenim očima vidim samosvest, liči na mene u njenim godinama, ima istu narav, istu strast, ali i bes koji ja nisam osećao, bar ne tako razoran. A kako i da je ne razumem...

Primam udarac i odlučujem da ne uzvraćam. U dubini duše osećam da je za sve u pravu, nismo baš za svakoga, nema tu šta, ali ne kažem joj to, neću da priznam, ne sad, ne pred njom, iz nekog

blesavog razloga što u mojoj glavi valjda ima neke veze sa ulogom oca, a u mom srcu sa mojim utvarama. U svakom slučaju, nije od pomoći ni taj ton, koji kao i obično nije baš prijateljski. Bolje da promenim temu.

„Jesi li spremna za završnu godinu gimnazije?“

„Tata, sad je polovina jula, usred leta smo, na raspustu sam. Prethodna godina mi je bila teška, mnogo sam učila i mislim da sam, sve u svemu, dobro prošla, zar ne?“ Pitanje je retorsko, pa nastavlja: „Sad uživam u raspustu i hoću da se provodim, jasno? I ne, uopšte ne razmišljam o završnoj godini. Jebote.“

„Prestani da psuješ. To te ne čini ni jačom ni zanimljivijom.“

Zista, oduvek je dobra u školi, nikad nije bilo ni najmanjih problema, zanimaju je predmeti koje njeni vršnjaci obično ne podnose, na primer, književnost i istorija umetnosti, ili muzika kojom se bavi od malih nogu, ide i na solfeđo i na časove instrumenata – divno svira klavir, mada, istini za volju, odavno ga ne pipa, i zato mi je malo krivo. Voli i da čita, i to sve. Kad je imala jedanaest godina, tražila mi je da joj kupim knjigu *Mi deca sa stanice Zoo* jer je kod Bee pročitala nekoliko strana. Osim toga, mislim da je talentovana za pisanje, čak veoma talentovana, rekao bih. Ponekad pročitam poneki redak što napiše na Fejsbuku ili na papirićima koje nalazim po kući, baš kao onaj malopre. Neverovatno je dobra, i ne kažem to zato što mi je ćerka, siguran sam da mogu da procenim kad neko dobro piše.

Dobro... ali to joj ne daje pravo da mi se ovako obraća.

„Koji smor...“, promrmlja. Ali to nije bio kraj. „Kad smo već kod toga, hoću da idem sa Kamilom, Benedetom i još nekim društvom u Grčku, imaš li nešto protiv?“, izdeklamovala je na brzinu.

„U Grčku?“, ponavljam kao da mi je pomenula Siriju.

„Da, u Grčku, tata. Svi idu tamo.“

„Hmm... A gde u Grčku?“

„Na Mikonos.“

„Mikonos? Ma daj, znaš li ti šta je Mikonos? Ludnica! I ko su to svi? A? I šta me briga za ostale?“

Sada me poljubi

„Tata...“

„I kad biste išle, molim te?“

„Prve tri sedmice u avgustu. Već smo rezervisale kuću, dale avans i kupile karte unapred kako bismo uštedele.“

„Dakle... ti si već sa drugaricama rezervisala kuću na Mikonosu, kupila avionske karte, do Mikonosa, *a nisi mi ni rekla?* Kad si mislila da mi kažeš? Dan pred polazak?“, neprestano ponavljam reč „Mikonos“, histerično je sričem, kao da hoću da podvučem da je težina još veća zbog odabira te đavolje destinacije.

„Gospode, znala sam“, reče odmahujući glavom.

„Ma šta si znala? Misliš li da je ovo u redu? Da li uopšte razumeš? Imaš sedamnaest godina, Laura!“

„Upravo tako, sedamnaest, ne dvanaest! A za četiri meseca ću napuniti osamnaest, i samo te obaveštavam da idem na letovanje sa drugaricama...“

„U redu, uhvatila si me nespremnog... Sve ovo... A još me obaveštavaš o nečemu što si već odlučila... Ne znam stvarno... Kasnije ćemo o tome, važi?“, pokušavam da se smirim, ali previše sam ogorčen.

„Tata, moram brzo da odlučim, treba da potvrdimo rezervaciju i da se organizujemo, ne mogu svi samo mene da čekaju. Osim toga, deka Mauricio i baka Barbara su rekli da će mi uleteti sa parama...“ Ustaje. „Idem da se spremim, Kamila i Pjerđorđo će doći po mene, pa idemo u bioskop. Opraću sudove kad se vratim, čak i one koje je trebalo ti da opereš...“

„Dakle tako! Znači sa babom i dedom si razgovarala o ovome? Otud i pare za avans i avion! Dobro znaš da ovo nema nikakve veze sa parama... Baba i deda su brzopleti, ne razmišljaju...“ Toliko sam uznemiren da sam oba puta zamucao dok sam izgovarao „baba i deda“, i dok je Laura već izlazila, žurno sam upitao: „Salatu nećeš pojesti?“

„Tata, ne volim mocarelu, i nikad je nisam volela...“, gleda me nekoliko trenutaka.

„Ah...da...“, gledam je ne govoreći više ništa, pa spustim pogled.

U žaru opravdavanja sebe samih, sopstvenih hirova, želja, narcizma, a često i nezrelih potreba, zaboravljamo da uzmemo u obzir i razumemo tuđa osećanja i razloge i da poštujemo njihov ritam.

Sipam sebi čašu hladnog belog vina, iskapim je, pa zapalim marlboro. Umoran sam. Kakav dan. Prelistavam par stranica knjige *Usamljenost prostih brojeva*, opet sam obećao sebi da ću je pročitati.

Sa malih zvučnika povezanih na ajpod čuje se moja nedeljna lista na *Spotifaju*, trenutno teče Di Martinova pesma *I Calendari*. U međuvremenu bacam pogled na upaljen televizor. Utišao sam ton, ali na kanalu Rai njuz 24 ide kajron sa vestima: neki tanker je potonuo na pučini u Turskoj, a ja srcem i mislima ne mogu da se oduprem povratku u onaj decembar 1998. godine, kad sam još verovao da je sve moguće.

Stavio sam život na sto one noći u onom suterenu punom pozije, u Ulici Berlingver. Spustio sam ga između ključeva vespe i duvana sa rizlom. U desnoj ruci mi je gorela smotana cigareta dok sam čitao ono pismo, nekoliko redaka na presavijenom papiru, i na kraju: ... *znaj da ću zauvek misliti na vas, tvoja Anđela*.

Sećam se da sam zažmurio i ostao dugo tako, pokušavajući da smislim kako se to manje pati, da vidim je li istina da je ono što vidimo očima samo odraz onoga što osećamo srcem. Sklopio sam oči. Da nađem u sebi snage, one energije koja nam sa dvadeset godina spasava život iznova i iznova nas obnavlja, i zbog koje se smejemo i pred izazovom. Ali ništa. Možda je bilo previše, preveliko je ono što me je ubijalo. Preduboka je bila u grudima rupa što je stvarala prazninu koja će zauvek ostati jednako velika i zastrašujuća.

Već sam i sâm znao: sve je to već bilo ispisano u tišini poslednjih dana, još pre nego što je ispisano na tom nerazumljivom pismu. Novembar, pomorandže i kruške u zelenoj plastičnoj činiji za voće. Naše knjige sa fakulteta razbacane po stolu. Pepeo pomešan sa ljubavlju rasut posvuda, po svemu. *Književnost dvadesetog veka*,

Sada me poljubi

Istočnjačka filozofija, Grčko pozorište... Papiri sa akordima i tekstovima De Andrea, Vaska i De Gregorija pokraj raštimovane gitare na kojoj su bila urezana naša imena – Leonardo i Anđela zauvek. A u novinama od tog dana, izgužvanim i bačenim na pod, pisalo je: Ekološka katastrofa: tanker potonuo u Crno more. I to je sve. Kraj.

To je sve...

Dan 730.

Nalazim se u Tihom okeanu, plovim ka geografskoj širini 33.939942 i geografskoj dužini 118.806839, na teritoriji Sjedinjenih Američkih Država. Udaljavam se od Malibua. More je mirno. Plovidba će biti duga.